8 Ιουνίου 2026

Ανταύγειες από την εν Χριστώ αγάπη του Γέρ. Γεωργίου Γρηγοριάτη

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Γεώργιος Γρηγοριάτης (Καψάνης) / Συναξαριακές Μορφές

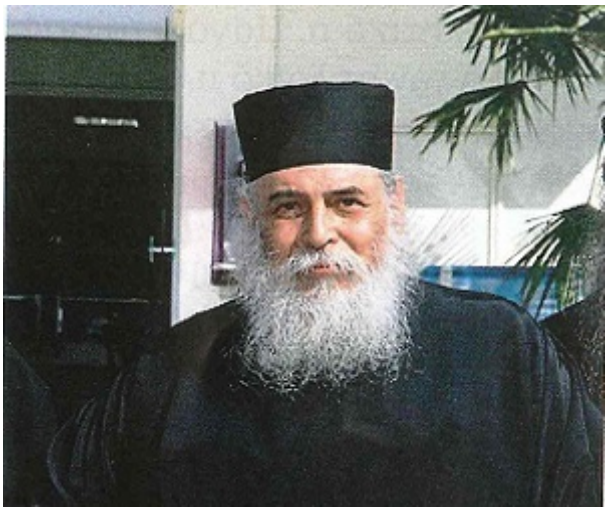

Ο άγιος Καστορίας έγραψε για τον Γέροντα, ότι ήταν «στολισμένος με την αρετή της ευγενείας... Κι αυτή η ευγένεια, την οποία είχε κι η οποία έβγαινε από τον χώρο της ψυχής του, δεν ήταν απλώς μία καλή συμπεριφορά... ήταν καρπός του Αγίου Πνεύματος. Ήταν μία εσωτερική κατάσταση που οφειλόταν στην παρουσία

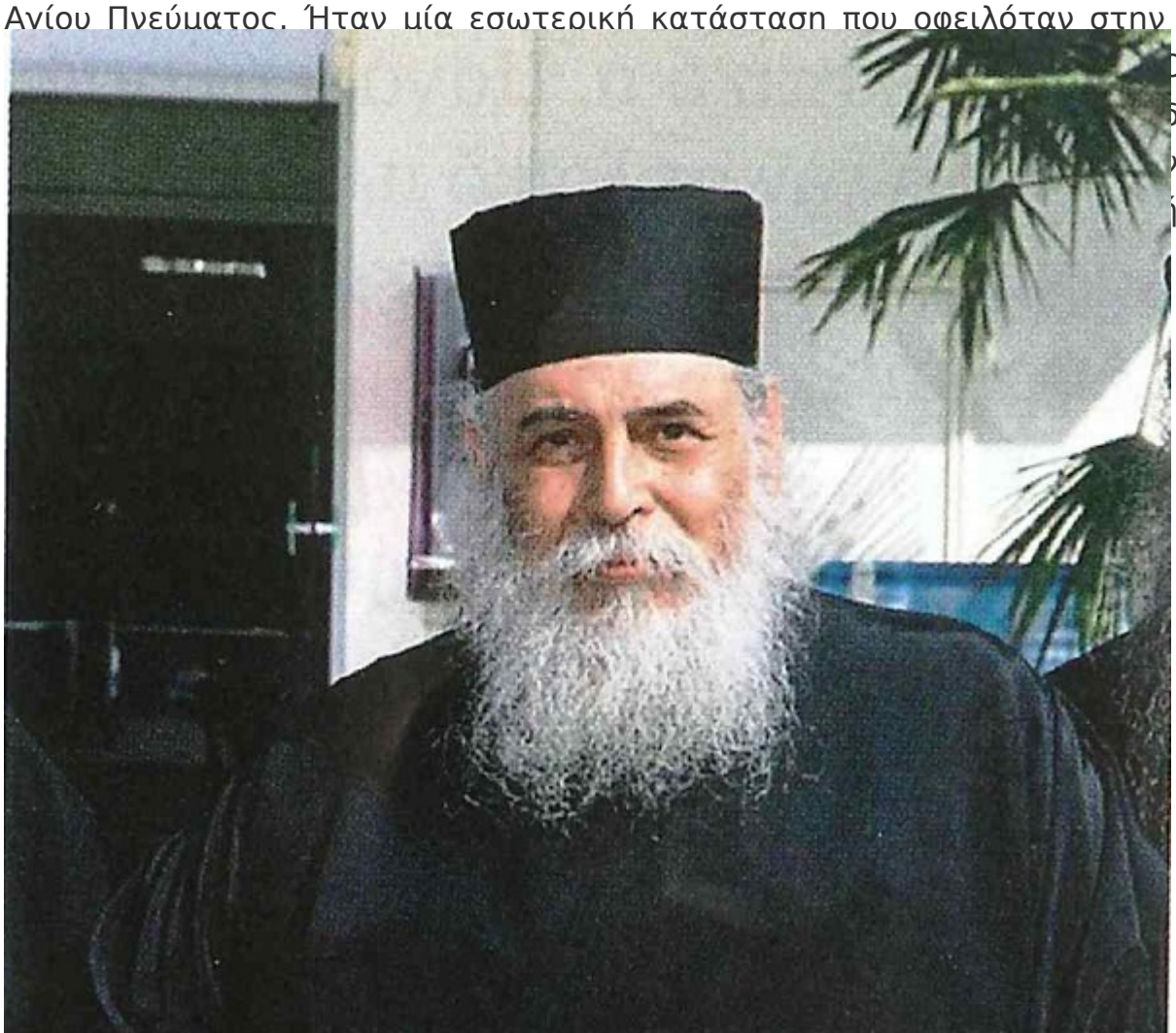

Ο ευγενής
δείξει την
ραντά τον
ή». Επίσης
τιμά, να

που είχαμε την ευλογία να είμαστε υποτακτικοί του, απολαύσαμε αυτή την ευγένειά του και την αγάπη του, που σκόρπιζε αφείδωλα όχι μόνον στα καλογέρια του αλλά και προς κάθε άνθρωπο, μικρό ή μεγάλο, επίσημο ή άσημο, και που ανέβλυζε από την αγάπη του προς τον Θεό.

Έλεγε συχνά: «Είμαστε αδύνατοι και αμαρτωλοί. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Μόνο λίγη αγάπη να δείξουμε στους αδελφούς μας». Θυμούμαι κάποτε που, ενώ συνομιλούσα με κάποιον, ταυτόχρονα έπλεκα κομποσκοίνι. Με κάλεσε ιδιαιτέρως, για να μου πη: «Αυτό που κάνεις δεν είναι σωστό. Δίνεις προσοχή στο εργόχειρό σου και όχι στην εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο, με τον οποίο συνομιλείς».

Αυτή η διπλή αγάπη του, προς τον Θεό και τον άνθρωπο, τον κινούσε σε όλες τις ενέργειές του.

Μόλις 19 ετών, ως πρωτοετής φοιτητής της Θεολογίας, άρχισε το έργο της κατηχήσεως των νέων. Τότε δημιούργησε με μεγάλους αγώνες τον «Παντοκράτορα», Ίδρυμα Νεότητος, με ναό αφιερωμένο στην θεία Ανάληψι του Σωτήρος και χώρους καταλλήλους για ομιλίες, κατήχησι των νέων και αθλοπαιδιές. Στο Ίδρυμα αυτό ο κ. Γεώργιος υποδεχόταν τους νέους με χειραψία, εγκαρδιότητα, πνευματική ζεστασιά και πολλή αγάπη. Τους συγκέντρωνε και τους μιλούσε για πνευματικά θέματα, συχνά δε και ιδιαιτέρως. Πολλές φορές κάλυπτε και τις υλικές τους ανάγκες. Από το Ίδρυμα αυτό πολλοί νέοι γαλουχήθηκαν πνευματικά και οδηγήθηκαν στον Χριστό.

Την θεοφιλή αγάπη του προς τον άνθρωπο, την αποτυπώνει και στα κείμενά του. Σε άρθρο του για τον μοναχισμό το 1989 πρόβαλε την «κοινωνικότητα του Ορθοδόξου μοναχισμού»: «Το απόκοσμο του μοναχού δεν σημαίνει και αντικοινωνικότητα, όπως και η κοσμικότητα δεν σημαίνει κοινωνικότητα. Είναι θαυμαστό πως οι απόκοσμοι μοναχοί είναι ανοικτοί στον κάθε άνθρωπο. Πως δέχονται τον κάθε άνθρωπο ως εικόνα Θεού και ως αδελφό. Πως οι πιο προχωρημένοι και χαριτωμένοι εκ των μοναχών μπορούν να αναπαύσουν τον κάθε άνθρωπο, όσο ταλαιπωρημένος και συγκεχυμένος και αν είναι... Μυστικώτερα οι μοναχοί εκφράζουν την αγάπη τους για τους συνανθρώπους των με τις προσευχές των υπέρ αυτών... Σε περιπτώσεις έκτακτες εθνικών συμφορών, διωγμών, αιχμαλωσιών, και λοιπών δοκιμασιών, οι μοναχοί εκφράζουν την αγάπη τους προς τους συνανθρώπους των με κοινωφελή και προνοιακά έργα, όπως έκαμε η αγία Φιλοθέη στην Αθήνα επί τουρκοκρατίας».

Τις θέσεις του αυτές είχε αποδείξει εμπράκτως το 1973, όταν κάποια πνευματικά του παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια της παντοδύναμης τότε ΕΣΑ. Ο π. Γεώργιος -νεαρός πνευματικός τότε- αψηφώντας τον κίνδυνο ζήτησε να τα δη, για να τα

παρηγορήση και ενισχύση. Οι υπεύθυνοι όχι μόνον του το αρνήθηκαν, αλλά και τον συκοφάντησαν στα παιδιά λέγοντάς τους: «Ούτε και ο πνευματικός σας ήλθε να σας δη».Ο π. Γεώργιος φεύγοντας τους είπε: «Η ζωή είναι σαν μία ρόδα. Σήμερα είστε εσείς επάνω. Αύριο θα είστε κάτω. Και τότε θα θελήσετε να έλθη ο πνευματικός σας να σας δη και δεν θα τον αφήσουν».

Χαρακτηριστικό επίσης παράδειγμα της αγάπης του ήταν και ο τρόπος, με τον οποίο ο Γέροντας αντέδρασε στην ψήφισι από την Βουλή των Ελλήνων, την Μ. Τεσσαρακοστή του 1986, του νόμου περί νομιμοποιήσεως των αμβλώσεων. Είχε πονέσει πολύ τότε. Σε κείμενό του της εποχής εκείνης έγραφε: «(Οι αμβλώσεις) τώρα είναι «νόμιμες» κατά τον νόμο των ανθρώπων. Κατά τον θείο Νόμο όμως είναι παράνομες και αποτροπιαστικές. Βλέπω το πλήθος των αμβλώσεων, όπως και την νομιμοποίησί τους, ως το μεγαλύτερο αμάρτημα του νέου Ελληνισμού. Αμάρτημα με το οποίο ανασταυρώνουμε τον Υιό του Θεού. Ας προσευχώμεθα όλοι εκτενώς να υπάρξη συναίσθησις της φοβεράς αποστασίας και μετάνοια...». Τον πόνο του αυτόν εκδήλωσε και με την απόφασί του να μη κάνη εκκλησιαστική υποδοχή στους πολιτικούς που ψήφισαν τον νόμο αυτό.

[Συνεχίζεται]